

NOYMA

ΣΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΔΟΓΙΚΗ

ΧΡΟΝΟΣ Ε' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 3 του Θεοφάνη 1907 | ΤΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Λικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 249

Μή ξητᾶς στὰ λιτικά πῶς θὰ μιλήσεις
καλά γεωματικά. Ρώτα τὴν μάντρα στὸ σπίτι,
τὰ παιδιά στοὺς δρόμους, τὸν ἀπλοῦκὸν ἄδρωπο
στὸ παζάρι. Κοίταξέ τους στὸ στόμα πῶς μι
λοῦν κ' εἶται γράφε.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

Ο καλὸς γουφᾶς λέει καινούρια πρόματα
μὲ συνηθισμένες λέξεις.

SCHOPENHAUER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ. Η «Αρρωστη Λαύλη» (συνέγεια).
ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ. Ένας Δήμαρχος.
ΕΞΙΤΕΛΕΝΟΣ. Παλαιγνωτική—Η Καλλγραφία.
ΠΑΥΓΑΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ. Η βασκοπούλη μὲ τὰ μαρ
γατάρια (τέλος).
Σ. ΣΚΙΠΗΣ Angelus.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Σ. Νερούλης. Ανάνυμος.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — Η ΚΟΙΝΗ
ΓΝΩΜΗ—ΧΩΡΙΣ ΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΕΝΑΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Μιὲν φωτογραφία κ' ἔνα γράμμα μᾶς στυλιθάκηνε ἀπὸ
τοὺς Κορφούς. Καὶ τὰ δύο τοῦ Κορφίτη Δήμωρου κ.
Κόλλα. Ὁ καλὸς μᾶς φίλος ποὺ μᾶς τίστειλε συντρόφεψε
καὶ μ' ἔνα ἀρδρό του, μιλώντας σ' χωτὸν γιὰ τὴ διοικητικὴ
ἰκανότητα, τὴν τέλειαν ἐργασίαν καὶ τὸ διαμαντίνιο χρε
χήρα τοῦ κ. Κόλλα. Ὁ Νομάρχης τὰ δημοσίευτα ὅλα μὲ
μοναδικὴ εὐγαστρηση, βεβαιώς διπλαὶ πῶς οἱ Κορφίτες θὰ
καυχιοῦνται γιὰ τὸ Δήμαρχὸ τους, δεὶ μόνο γιατὶ τιμάει
τὸ ἀξιωμάτου ἀλλὰ γιατὶ τιμάει καὶ τὸν τόπο του μὲ τὶς
φωτεινὲς καὶ πατριωτικὲς ιδέεις του.

Οι Κορφοὶ ἀπὸ γρῖνια καὶ γρῖνια κρατάνε δεσμετη τὴν
παράδοση τῆς Δημοτικῆς καὶ ὁ Κορφίτης Δήμαρχος δὲν
μποροῦσε νῦντι περὶ Δημοτικιστής, σὰν τὸν κ. Κόλλα.
ακολαστικὸς Δήμαρχος θὰ ντρέπαιε τοὺς Κορφούς.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ κ. ΚΟΛΛΑ

Κέρκυρα 21.5.907:

Φίλε μου,

Μοῦ ζήτησες νὰ σου στείλω τὸ λόγο ποὺ
ἔκαμα τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, κ' ἔγῳ
ἀντὶ τὸ λόγο σοῦταξα νὰ σου στείλω περιγρα
φὴ τοῦ ταξιδιοῦ μου ποίκαμα στοὺς Ὀθω
νούς. Ἐπειδὴ δῶμας τόρα ἔχουμε ακοτοῦρες
ἐκλογικὲς καὶ δὲν πιθηκὸν νὰ μπῶ καὶ σὲ φι
λολογικὲς γιὰ τὴν ὥρα, ἀς τάναβάλονμε. Ἐ'
γὼ, φίλε μου, εἴμαι ἀπόλονθος τῆς Δημοτικῆς
γιὰ πολλὲς αἰτίες, ἀλλὰ προπάντων γιατὶ σᾶ
Δήμαρχος παρακολούνθωτας τὴ Δημοτική
Ἐκπαίδευση τοῦ Δήμου μας, κατάλαβα καλά
καὶ πείστηκα πῶς ἡ Καθαρεύοντα, στὴν διοίκηση
εἶναι γδαμένα τὰ περισσότερα διδαχτικὰ βιβλία,
φέρονται μεγάλο ἐμπόδιο στὴν πρόδοση τῶν παι
διῶν μας. Πολὺ περσότερα πρόματα θὰ μα

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «NOYMA»

ΔΗΜ. ΚΟΛΛΑΣ Δήμαρχος τῆς Κέρκυρας

θαίναντες ἀπὸ τοὺς καλοὺς δασκάλους τους, ἀρ
η παράδοση γινότανε στὴ Σωντανὴ γλώσσα καὶ
ἄν τὰ βιβλία εἶτανε γραμμένα στὴν Ἰδια, γιατὶ το
τες θὰ μαθαίναντε μόνο τὰ πρόματα καὶ δὲ θὰ
στανωνόντουσαν, καθὼς τώρα, τὰ μαθαίνον
τε μὲ τὰ πρόματα καὶ τὶς λέξεις καὶ τὶς
φράσεις μὲ τὶς διοίκηση θὰ ποῦν καὶ θὰ ἐκφρά
σουν τὶς ίδεες τους.

Τοῦτα γιὰ σήμερα.

Σὲ ἀστάζομαι
δ φίλος σας

ΔΗΜ. ΚΟΛΛΑΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΜΑΣ

“Αν ἡ Πάτρα καυχιέται γιὰ τὸ Δήμαρχό της
τὸ Βότση, ἡ Κέρκυρα περηφανεύεται ἔχοντας Δή
μαρχὸ της τὸν Κόλλα, καὶ λατρεύοντάς τον τὸν κα
μαρώνει καὶ τὸν προτιμάνει, γιατὶ βλέπει ὀλιφάνερα
πῶς αὐτὸς μὲ τὴν τίμια καὶ ἀρατίστη διοίκησή
του θὰ τῆς φτιάσῃ τὸ πρεπούμενο μέλλον της, τὸ
ώραιο καὶ μεγάλο, καὶ θὰ τὴν ξεθάψῃ πρόχυτα ποὺ
γίνεται ἰδῶ καὶ ὄχτω χρόνια — ἀπὸ τὴν παρακρή,
ποὺ τὴν είχε γίνει ἡ ὄμορφον καὶ παστρικὰ Κυ
ρία Συναλλαγῆ.

Είναι ὄχτὼ χρόνια τώρα, ὄχτὼ εὐλογημένα χρό

να γιὰ τὸν τόπο μας, ποὺ θρόνιασε στὸ Δήμο μας
μας ἡ Τιμὴ μὲ τὴν Εργασία, καὶ καθὲ Κορράτης
βλέπει μὲ ἐνακύρωσην καὶ γαρέ νὰ ζοδεύεται καὶ νὰ
διευθύνεται ὁ παρχες τοῦ Δημαρχείου του ἀπ' ἓναν
φιλάργυρο, μὲ νοικούρη “Αρχοντα, ποὺ θέλει νὰ
ζέρῃ τὸ γιατὶ καὶ τὸ πῶς ζοδεύεται καὶ ἡ τελευ
ταῖα πεντάρα.

Ο Δημαρχὸς τῶν Κορφῶν κ. Κόλλας λόγια πολ
λά δὲν ξέρει, μικρορίλοτιμες Ρωμαΐκες δὲν παρ
νει, φοβέρες δὲν άκοινει, μὰ ἔχοντας πεποίθηση στὸ
Ἐγώ του, ἔχοντας πεποίθηση στὴν ἐργασία του τρα
βάει ἐμπρός, ἐμπρός. Είναι Δήμαρχος καταπτῶς τὸν
θέλουμε μεῖς οι ἐργάτες τῆς Ἰδέας, οι ἀκόλουθοις
τῆς Ἀλήθειας. Δηλαδὴ τίμιος, ἐργατικὸς, δραστή
ριος, βουτημένος στὴν Ἀλήθεια, καὶ καλὸς Πα
τριώτης.

Οι καρματάρχες καὶ οἱ ἐργολάβοι — οἱ καταβό^θ
θρες τοῦ ιθνικοῦ πλούτου καὶ τὰ ἐκρυλισμένα γεννή
ματα τῆς Βραμοπολιτικῆς — μουζουρίζουν, φυνά^{ζουν}, βρίζουν, γιατὶ θέλουν νὰ φένε, μὲ τὸ συνηθι
σμένο Ρωμαΐκο τρόπο, μὲ Αὐτὸς τοὺς βρίζει,
τοὺς φοβερίζει... καὶ τοὺς διώχνει· καὶ δύοις θέλει
τὸν φηρίζει λέγει, γιατὶ καὶ τὸ σπιτιοῦ του θὰ
κάμηρ... ἀλλοιώς, ἀς τὸν ἀρήσουν ήσυχο.

Καὶ ἔτοις ἔχοντας ἐφόδιο τὸν ἀλύγιστο καὶ δια
μαντένιο χραχτήρα του, τὴν τιμιότητα του καὶ τὴν
ἀκατανίκητη διοικητικὴ καὶ πολιτικὴ του τέχνη,
μπόρεσε παλκίοντας μὲ παλιές συνήθειες, μὲ κάθε
λογῆς ἀπαίτησες καὶ μὲ ἀπειρη τοῦ Δημοτικοῦ τα
μείου φτώχια, νὰ κατορθώσῃ σὲ ὄχτω χρόνια, ποὺ ἔ^{χει}
Δήμαρχος, θυμύτα καὶ ἔργατα σοβαρὰ καὶ
πραχτικά.

Καὶ τὶ τάχα δὲν ἔκαμε; Ακούσατε καὶ κρίνατε.

α) Έταχτοποίησε τὰ χρέα τοῦ Δήμου, ποὺ εἶ
τανε ἐνάρμινο έκατομμύριο καὶ ὀλιγόστεφε τὸν τόπο.

β) Έτελείωσε τὸ Δημοτικό μας Θίατρο, ποὺ ἔν
τηφρήνε ἔνα χρόνο ἀκόμα θὰ γενόντανε ἐρείπιο.

γ) Έφτιαξε πλουσιώτατο καὶ ώραιότατο Δη
μαρχιακὸ Κατάστημα, ποὺ καὶ δι Βασιλίκες μας τὸ
θαύμασε.

δ) Έσκορπισε ἀφθονο φωτισμὸ καὶ στὸ πλιό
μακρύνο μέρος τοῦ Δήμου καὶ μὲ οἰκονομία εἶκοσι
χιλιάδες δραχμές.

ε) Έπλακόστρωσε τοὺς κεντρικώτερους δρόμους
τῆς γωρᾶς καὶ πολλὰ σοκάκια, πολὺ ωφέλιμη καὶ
σοβαρὴ ἐργασία.

ζ) Εροιξε πολλὰ παλιόσπιτα καὶ πολλὲς συνοι
κίες πῆραν πνοὴ καὶ χρέα καὶ ἐνστήμισε τὸ ἐσω
τερικὸ τῆς πόλης, ποὺ είναι ἡ ἀταγμάτα τῶν Κορφῶν.

η) Αύξησε μὲ χιλιάδες δέντρα τὶς δεντροστο
γίες καὶ τοὺς δημοτικοὺς κήπους.

η) Εργάσατε μνημεῖα καὶ πλάκες σπουδάζων Κερ
κυριαίων καὶ ἀγωνιστῶν τοῦ 1821.

θ) Ἐβοήθησε μ' ἔνα τρύγικό και καλὸς βοήθημα τις Φιλαρμονικές μας και διάφορους ὡφέλιμους Συλλόγους.

;) Ἀποτελείωσε τὸ ζήτημα τοῦ καθαρισμοῦ καὶ τῶν ἀποπάτων τῆς πόλεως καὶ τῶν προαστείων καὶ αὗξησε τὸ πόσιμο νερὸν κατὰ 400 κυβικὰ μέτρα τὸ ημερούχτιο.

ια) Ἐταχτοποίησε τὰ οἰκουμενικὰ τῶν Φιλανθρωπικῶν καταστημάτων μας καὶ τὰ ξεθαψε ἀπὸ τὰ χρέη. Καὶ τελευταῖον ἐφρόντισε μὲν κάθε πρόποντα φανῇ ὡφέλιμος στὰ Λαϊκὰ Σχολεῖα μὲν διγανα σχολικά, μὲν αὐξηση σχολεῖῶν καὶ μὲν τὸ πατρικό του ἐνδιαφέρο, ποὺ δείχνει κάθε μέρα, ποὺ σὲ καθε πολίτη δίνει θάρρος καὶ ἐλπίδα νὰ δῆ μια ὥρα τελειότατη τὴν Λαϊκή του Ἐκπαίδευση.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα γίνονται μὲν ἐνάργειη
ἐκατομμύρια Δημοτικὸν χρέος καὶ μὲ τὶς ἴδιες δημο-
τικές εἰσπραξές.

Καὶ πῶς γίνηκε τὸ θάρα τοῦτο; Ἀκούσατε.
Γιατὶ στὴν ἔξουσία τοῦ κ. Κόλλα δὲν μπῆκε ἡ-
κόμα ἡ Δερναία Πολιτικὴ καὶ τὸ παστρικὸ Ρου-
σφέτι. Γιατὶ τὸ Δημοτικὸ Ταυτεῖο διευθύνεται ἀπὸ
ένα χέρι, ἀπὸ ένα τιμημένο, δίκαιο καὶ γνωστικὸ
χέρι, ἢν θέλετε πρέπει νὰ τὸ ποῦμε καὶ λίγο φιλάρ-
γυρο, που ξέρει πῶς καὶ πότε πρέπει νὰ ξοδεύεται
καὶ ἡ τελευταία πεντάρα, γιατὶ καθεὶς ὑπαλλήλος
Δημαρχιακὸς εἶναι ἀλλάθεια ὑπαλλήλος καὶ σχετικούς
που ἐργάζεται τίμια, καὶ μὲ κόπο παιρ-
νει τὸν μισθό του, γιατὶ καθένας ξέρει, πώς δὲ διω-
ριστηκε μὲ μπιλλιετάκι ἢ μὲ πολιτικὴ σύσταση.
Καὶ γ: αὐτὸς ἡ ὑπαλλήλα καὶ οἱ ἐργάτες τοῦ Δη-
μαρχείου εἶναι ἔλοι ὑποταγμένοι στὴν ἐργασία καὶ
τὴν πειθαρχία. Γιὰ τοῦτο μπορεῖ νὰ πη κανεὶς ὅτι
τὸ φαινόμενο τοῦτο σὲ καμιὰ ἔλλην πόλη τῆς Ἑλ-
λαδᾶς δὲ γίνεται, κατόρθωμα πολὺ μεγάλο, κατά-
τη γνώμη μου, γιὰ ἓνα Δημαρχὸς ποὺ μπορεῖ νὰ
ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς μικροπολιτικῆς καὶ πολὺ¹
μεγάλη ὄφελεια καὶ κέρδος γιὰ έναν τόπο.

Γιὰ τοῦτο λέγω πάλε πώς ή Κέρκυρα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ ἀναχούφειν ἔκουσε πώς καὶ ἐφέτος δικαίως θὰ βαλῃ κάλπη—χωρὶς βίθαια ἐντιπολίτεψη—ἐπειδὴ σ' Αὔτεν βλέπει, ξάστερα ξάστερα τὸ μεγάλο καὶ ὡραῖο μέλλο της, ποὺ σὲ λίγα χρόνια Αύτοκράτορες καὶ Βασιλειάδες ἐρχόμενοι στὸ ὅμορφο, τὸ γλυκύτατο δροσολουσμένο νησὶ τοῦ Ἰονίου θὰ καμαρώνουν καὶ θὰ θαμάζουν μιὰ μικρὴ, μᾶτελειώτατη πόλη, ποὺ η φυσικὴ δύναμη καὶ η θέ-

ΨΥΧΑΡΗΣ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΟΥΛΑ

Έκεινο τὸ καλοκαιρίς, κάτω ἀπὸ τίς εἰκοσι ἔξη
τοῦ Θεριστῆ, ὅπου σταματοῦσε ἡ στερνὴ θερμοκρασία
τῶν 36°5—37°3, ἂλλες στὸ Παρίσι δὲν ζεσήκωσε,
γιατὶ φέβγανε ἵστα ἵστα τὶς εἰκοσι ἔξη, νὰ πάνε στὸ
ξοχικό τους, καὶ μιὰ ώρα προτοῦ φύγουνε, ἀφοῦ εἰ-
ταν ἑτοιμος δὲ Ἀνιρέας, καθησε καὶ κοίταξε τοὺς
ἀριθμούς, ποὺ δὲ καθένας τοῦ θύμιζε πίκρες ἢ χαρές,
ποὺ δὲ καθένας τους σύμαινε παλμούς ἀθρώπινης ζωῆς.
Ἐφεβγε δμως γιὰ τὸ Χαροκόπειο μὲ λωλή ἐλπίδα.
Μὰ ἡ ἐλπίδα του τώρα κόντεψε νὰ γίνη ἀλτίθεια.
Οχι ! Ημελονεφρίας θερμοκρασίες δὲ μοιάζανε νὰ
είναι: ἀφτές ποὺ ἔβλεπε. Γιατρόφτυκε, καλέ, γιατρέ-
φτυκε τὸ παιδί. Τὴν ἔσωσε. Αχ ! ἔσωσε τὴν "Ο-
λια μαζὶ της. Νά τι θὰ πη μέρα νύχτα νὰ φροντί-

^{*)} Ἡ ἀρχὴ του στὸ 228 φύλα.

ληση ἐνές ἀνθρώπου τὴν ἔκαμε καὶ θὰ τὴν κάμητοσον ὥρατα καὶ κατάλληλη, γιατὶ ήταν γε καὶ ἀναπαιτικὴ κατοικία τῶν ἐντοπίων καὶ τῶν ξένων, τῶν μικρῶν καὶ τῶν Μεγάλων τῆς Γῆς.

Kέρκυρα, Μάης του 1907.

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ

ANGELUS

à Caro Kolb.

II.

*Ki' ἀκόμα, ἀκόμα καρτερῶν τὰ νοιώσω μιὰ φο-
ρὰ τὴν ἀλαφράδα τοῦ γιατρεμένου ἀρρώστου, ποὺ
σηκώνεται ἀπ' τὸ κοεβθάτι, ποὺ κοίτορται ἀπὸ καιρό,
μὲ χίλιους καιρούνδριους πόθους γιὰ τὴ ζωή. Νὰ νοιώ-
σω τὸ λιγοθύμισμα τῶν μελαδικῶν εὐωδιῶν μιᾶς
ἄνοιξης ποὺ πέρασε ἀτεπίστροφα κ' ἐνδὲ Μάη ξο-
χικοῦ ποὺ τοῦ σέργω δπου πάω τὸ φέρετρο.*

*Μακαρισμένες οἱ ζωὲς ποὺ ζοῦντε τῆς γαλήνης
καὶ τῆς μοραξιᾶς τις νοητὲς μονάχα τρικυμίες καὶ έ-
χουν συγμὲς γλυκοβλόγυρες ποὺ αἰστάνουνται τὴν ἄ-
για ἀμφιβολία γιὰ τὴ ματαιότητα καὶ τὴν παρθένα
δομὴ γιὰ τὸ Λόγο ή τὴν Κραυγὴν, ἀδιάφορο.*

Ζηλεύω τους ποὺ μὲ ζηλεύοντ̄ ἀπὸ ἀκατεχιὰ κι' ἔναν πανώρο γυρισμό ἄχ δὲν ξανοίγω. Μοράχα βλέπω τὴν καταστροφὴ τοῦ μεγάλου μου κόσμου ποὺ στὰ ρέπια του

*'Ησώων λαὸς ἀλλαγῆει
Μιᾶς Μάνας παρδιὰ κλαίει*

Τῆς μάρας ποὺ δὲ θενά σᾶς πῶ νὰ μὴ γίνω προ-
δότης τοῦ ἄγιου μου ποιητὴ γιὰ τὸν ποὺ ἔνοιωσα δλα-
τὺ μεγάλα συναιστήματα ως καὶ τὸ μῆσος γιὰ καμάρι-
τον. Καὶ βλέπω ἀκόμα ἀκρυγιαλές μὲ πτώματα σω-
ρούνς ἔειθασμένα δλόγυρα καὶ μανάδες μοιφολογίστρες
σὲ βράχους ἀπόκρεμνους κι ἀσύμωτους νὰ χρενύουν
τὸ χορδὸ τῆς τραγικῆς μαρλας.

Kai γυρεύω τὴν φίξα τοῦ κακοῦ στὸ σκλαβωμένο μας τόπο σκλαβωμένο οὐεὶ γενίτσαιρους προφεσόδους καὶ ἐθνοπατεράδες καταλύτες καὶ φιχμένον ἀκόμα, ἀκόμα στὴν σιγὴ τῶν ἀτεκεντητῶν μυημάτων κείνων ποὺ πέρασαν ἄλλοτες γιὰ σημερινή μας κατάρα, ποὺ ἀμποτες, ἀμποτες νὰ μήν είναι καὶ μελλοντική, νὰ εἰμιαπτε τὰ ξοφοπούλια ποὺ τονίζουν τὴν στριγγιάν διώδη τῆς νέμος καὶ τῆς στεψύητας.

*Ω πᾶς ντρεπόμαστε νὰ ζήσουμε αὐτοῦ κάτιν

καὶ πῶς τρέμουμε αἰώνια στοὺς ἀνέπαρχτους Ἰωνοῖς.
Χανούμισες μανάδες μᾶς βεβάξατε ; Χανούμισες ἀ-
δερφάδες μᾶς συντροφέψατε στὸ μεγάλωμά μας ; Καὶ
πιὸ χανούμισες ἀγαπητικὲς μᾶς δέσσατε τὸν ἀπόκρυ-
φων καταγωγιῶν τὸ φῦλον τὸ ἀφίλητο ἀλ' οὐτρεὶς
τοῦ "Ηίουν :

Μονάχα νοσταλγοῦμε μὲ μισὴ ψυχὴ καὶ θολω-
μένα τοῦ Περικλῆ καὶ τῆς ἀποσίας τάχα τὸ ποδῶτο
ἔγος στὸ χιλιόψυχο ἄντρο ποὺ τὸ συρχίζουν σήμερ-
οι ἀράχνες μὲ τοὺς χριστοπότες παρέα καὶ ὀνειρεύενόν
μαστε κλεψύδρες στὸν ὄπιο μας καὶ βρῦσες καὶ πη-
γὲς κ' εἰδύλλια καὶ στὸ τέλος ἅξωη ζωῇ καὶ Μιστρι-
τες καὶ τέρατα.

Κι' ὁ Τόπε ίερὸς γιὰ τὴ ζωὴ σου τὴν τραγὴ ποὺ
στροβίλζει γύρω μου καὶ μ' ἀλαφιάζει ἐμὲ τ' ἀρ-
κοῦδι, κάτε με νὰ τοιώσω στ' ἀλήθεια πῶς δὲν εἴ-
μουνα ἐπαναστάτης, μὰ διάωσδιόλου ἐνάντια, ὑπάκουος
τῆς μεγάλης μου Φόσης σὸν πειοῦσα τὰ βιβλία τ'
ἄψυχα τοῦ σκολεῖον κατάμουντρα τῶν δαισκάλων κι' ἔ-
φευγα γιὰ πάντα ἀτ' τὴν φευτιὰ κι' ἀτ' τὸ θάνατο,
κάτε με νὰ πειστῶ πῶς δὲν εἶχα ἄδικο ποὺ δὲ μπο-
ροῦσα ν' ἀποστηθίω σελλίδες μὲ τὸ καντάρι μολακι-
σμένων ουγγαριάδων συνταχτικῶν και γραμματικῶν
οὲ γλωσσα ψόφια ποὺ εἶναι αδτὴ ἡ ἀστρητη τῆς ζωῆς
καὶ ποὺ ἀφιωτζει τὴν τρυφερὴ παιδιάστικη γυνχή.

Καὶ πάντες με τὰ τοιωτά παλί τραπή περφύται
ποὺ ἀγαπῶντα θαρρετά τὰ λιγοστά βιβλία τὰς τῆς
φωματίης ζωῆς, τῆς ζωῆς μωρός, ποὺ σημάνει ταχό-
μόσυνα απήν ψυχή τοῦ γένου έμέτρα τὴν Ἀνάστασιν
καὶ τὸ Χάρακόν μα. Καὶ βρῆκα τοὺς πόθοντες μου καὶ
τὰ δρειδαία μου στὸν Πλάκαντα μονάχον καὶ πιθερά
στοὺς τρισαγαπημένους μου φυλούφαρτάδες Γρυπάρη
καὶ Βλαχογιάννη καὶ μπήκα στὸ Ταξίδι τοῦ Ψυχάρη
καὶ στὰ κατοπινά του βιβλία καὶ πάτησα σπιθερά δι-
πλανεμένος· καὶ μαγεύθηκε ἡ λιαδική ψυχή μου τίνες
στὶς Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου τοῦ βγενικοῦ μου· Ἐ-
φταλιώτη καὶ πῆδαι φτερά καὶ πέταξα μὲ τὴν Ἔιάδην
τοῦ γίγαντα Ηλία.

Κι' ὃ Τόπε ἀπ' τοὺς μεγάλους ποὺ πρωτηγω-
θέω, ποὺ συντυχατίω ὑλημερίς οτὸν ὅχλο σου θα-
μαστὲς τῷ ποὺ ἀπληστικῶν τεχνῶν σου, ὃ ποὺ
μένω εὔταιπαδε¹ μπρόδε στὴ ζωή σου! Καὶ δὲ θὰ πε-
ριμένω γὰρ γίνω ποφδες γιὰ τὰ ποῦ διαλύλησω τὶς ψ-
υχοφάδες σου, μά θέτ' δραΐξω μὲ τὴ ματιά μου ἢ πι
διαβάίνει μπροστά μου πανώδιο σου νι' ἀσκοπικὸ καὶ

1) Δέν ξέρω πώς παραδεχτήκατε αυτή, τι γραφή, όντες στην
αλλήλης εκστά, μας για φαινόμενο ρυθμίζετε.

ζῆς, νὰ τεντώνῃς τὴν θέλησή σου, νὰ ἐνεργήῃς. Τί καθότανε χ' ἔλεγε δὲ μπόσικος ὁ Ἀρτός; Τὰ πιὸ ἀπλά, τὰ πιὸ ἔαστερα πράματα δὲν τέννονοιςθε. Χύσε νερὸς ἀπάνω στὴ κεραμίδια, χύσ' το γλήγορα, χύσ' το κουβάδες κουβάδες ὥρμητικά, ποὺ νὰ μὴν προφτάσῃ οὔτε κάνε νὰ τάχγιξῃ. Θὰ πέσῃ χάμω πα στρικό, ζην παστρικό μᾶς τέχυτες. "Αφρος ὅμως τὸ νερό, σταλιές σταλιές, ησυχα, μ' ὅλο τὸ κέφι του νὰ γλιστρῇ, νὰ σκουπίζῃ, νὰ μπαίνῃ σὲ κάθε τρύπα τρουπίτσα, σὲ κάθε σκίσμο καὶ γαραμχδα· λάσπη θὰ τὸ δῆμος, γιατὶ βρώμα δὲν ζντάμωτε ποὺ νὰ μὴν τὴν μαζώδη. "Ετοι καὶ μὲ τὸ νεφρί. Ἔννοεῖται! "Οταν τὸ νεφρὶ δουλέθει δυνατά, θέτερις ἀπὸ τὸ φαγὶ, ἢς ὑποθήσουμε, ἀπάνω στὴν χώνεψη, καθάριο τότες καὶ τὸ νερό. Μὰ δτα δὲ δουλέθει μὲ τόση γοργάδα, δτα δὲν τὸ κεντρὶ κανένα ιδιαίτερο κίνημα, τὸ νεφρὶ κα πως ἀναπτάθεται, καὶ τὸ νερὸ πιὸ τεμπέλικα χώνυται, ἀντὶς ἀμέτως νὰ κατρακυλήσῃ, στὶς σοῦφρες, στὶς παρασοῦφρες τῆς φούσκας· ἔκει θολώνεται· κιβλας, ἔκει λερώνεται. Κοντὰ στὸ νοῦ, ἀδερφέ! Γιὰ τοῦτο παρατήρησε ὁ Ἄντρεας πῶς ἀπὸ τὶς ὄχτωμισυ τὸ βράδι στὴ μεσάνυχτα, πάντα διάφανο τὸ νερό, χωρὶς τὸ παραμικρὸ συνηφάκι, ἵνω ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ως τὶς ὄχτων ἐννιάτη τὸ πρωῒ ποὺ κοιμότα-

νε ἡ Κατινούλα, τὸ νερὸ ἔλλαζε ὄψη, ἐδείχνει τὸν πάκτῳ θολοῦσες. Τὸ εἶπε τοῦ Ἀρτοῦ καὶ ὁ ἀνότος δὲν καταλαβαίνει, ἀποροῦσε σὰν νῦν οὐγέ για καποιος ἔξηγητο μιστήριο τῆς φυσιολογίας. Γιατρὸς καὶ νι- πορῆ! Ἀφτὸ σήμανε τοια τοια πώς τὸ νεφρὸ τίπο- τα δὲν είχε, χροῦ τὸ νερὸ τοῦ νεφροῖον ἔτρευε ἔδοκε κι ἀμόλεφτο ἀρρώστη μόνο ἡ φούσκα καὶ τόντις τὸ Θεριστή, τρεῖς τεστερεῖς φορές, τῆς πόνεσσε ἡ φού- σκα. Βέβαια, καλλιο νά μην τῆς πονέσῃ. Κοιτάξε ὅμως τὴ διαφορά. Θεραπίεσται, γιατρέβεται τὸ φυ- σικοπάθημα· ἡ πυελονεφρία θανάσιμο κακό. Ή γι- ρά του λοιπὸν ἀπίστεψη. «Ενα σαββατο, δέκα τοῦ Θεριστή, ἔτυχε νάρθη κ' ἔνας συνάδερφός του τῆς φιλαθρωπικῆς ἑταίρικς, γιατρός, ὁ Χαρικούρτης ἡ- νεξάρτητος θηρώπος ήτι ποὺ δὲν τὸν ἔμελε για τὸ τι νόμιζε, τὸ τι διαγνωστικέ, τὸ τι ἀποφάσιζε δι- ταδες ἢ δ δείνας. Μιλάσκε. Είτασε τὰ νερά. Δι- λώσε πώς εἴτανε παραμύθια καὶ πώς τώρα τουλαχι- στο γερὸ τὸ νεφρό. «Ερισχ σανταζεται κανεὶς μὲ τι διαθεστ, μὲ τι ἐλπίδες καὶ τι καρδιογύπτια, πή- γανε δ Ἀντρέας στὴν Εύστη, για νὰ γεινη τὰ δι- λότελα στῆς θηλασσᾶς τον δέρα, στὴν πρασινάδα ε- κεῖ κκτω καὶ στὸ σπίτι τάκουρο της, ἡ Κατινούλα. Φτάσκε τρίτη πρωΐ, τις είκοσι ἑρτὲ τοῦ Θερι-